

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 166.

Tredie Sæssion.

50de Møde.

Lirebdagen den 6te Januar.

(Fortf.)

Frelund: Der er ikke idag fremkommet nogle nye Indvendinger, som ere forskjelligte fra dem, der bleve fremsførte sidst, og de Angreb, der ere stete paa Forslaget, vil jeg altsaa godt lade glide hen. Forsaavidt den ærede Rigsdagsmand fra Rabodistriktet nærmere har udvirket Forslaget, saa har jeg ved en anden Forhandling havt Leilighed til at udtale mig omtrent paa lignende Maade, hvilket er Thinget bekendt. Jeg fandt det derfor ikke nødvendigt her at fremsætte det, og jeg troer desuden ogsaa, at slige Specialiteter ikke skulle forekomme ved første Behandling; at Amtsraadene naar de fik denne Myndighed, maatte søge at fordele Forretningerne paa en passende Maade, mener jeg følger af sig selv. Med Hensyn til hvad der blev yttret af den høit ærede Cultusminister, skal jeg blot tillade mig en ganske kort Bemærkning, det er nemlig med Hensyn til en Vittring, der omtrent lød saaledes: „den christne Religion kan ikke være et Sogneanliggende.“ Det gaaer mit Forslag heller slet ikke ud paa; mit Forslag gaaer slet ikke ud paa at gjøre den christne Religion til et Sogneanliggende; men siden denne Sag, den indirecte Side ved Sagen ogsaa er blevet berørt, og man her har omtalt Geistligheden, i hvis Hænder Skolebestyrelsen hidtil saa godt som ene har ligget, føler jeg mig dog opfordret til at udtale den personlige Overbeviisning, at det har været til stor Skade for Almueskolene, at dens Bestyrelse har været saaledes lagt i Geistlighedens Hænder, thi derved har Religionsunderviisningen paa mange Steder faaet en, som jeg mener, unaturlig Character, og dernæst har den faaet en Indflydelse paa vor hele

Underviisning, som har virket i høieste Grad skadeligt, saa at, om ikke af anden Grund, troer jeg, at en Forandring er nødvendig for at udfrie Skolerne fra den overveiende Indflydelse, som Geistligheden hidtil har øvet paa dem. Den ærede Rigsdagsmand til Venstre for mig (Lehmann) kom idag med nogle Vittringer, som jeg ikke rigtigt veed, hvorledes jeg skal tage. Det var ikke egentlige Grunde, det var ligefremme Paastande, og det var Noget, som jeg ikke forstod; jeg forstod saaledes ikke, hvad han meente med „Gødtjobsarbejder“, og om de andre Paastande vil jeg blot bemærke, at jeg ikke har en saa overordentlig stor Æstime for slige kort fremsatte Paastande af den ærede Rigsdagsmand, at jeg altid føler mig opfordret til at imødegaae dem. At vi skulle vente, indtil vi faae en ny Skolelov af Regjeringen, ja, det kan gjerne være, at vi blive nødt til det, men da synes Udfigterne rigtignok at være meget ringe; thi, som det allerede er bemærket af en æret Rigsdagsmand overfor mig, det synes, at man hidtil kun har villet anvende den Tid paa Skolelovgivningen, som man kunde faae tilovers fra noget Andet.

Cultusministeren: Det forekommer mig, at man har misforstaaet et enkelt Udtryk, som jeg tidligere brugte. Jeg sagde, at det var Ministeriets Pligt, naar Rigsdags-Sæssionen var forbi, at anvende den Tid, der levedes det, paa en Skolelov; derved meente jeg naturligtviis ikke Andet, end at, saalange Rigsdags-Sæssionen varer, er Ministeriet berøvet Tid til at give sig af med omfattende Lovarbejder, men at jeg skulde mene, at dette Arbejde skulde staae tilbage for andre, har aldrig været min Tanke, og jeg synes ogsaa, at man af Sammenhængen maatte kunne forstaae, at det ikke var min Tanke.